

Výkřik po vůdci.

Podívejme se jednou podrobně na všechny lidi, kteří dnes obzvláště čile hledají duchovního vůdce a kteří ho vnitřně povzneseni očekávají. Podle svého mínění jsou sami již duchovně důkladně připraveni ho poznat a naslouchat jeho Slovu!

Co uvidíme při klidném pozorování, je velmi velká roztržitost. Kristovo poslání účinkovalo například na tak mnohé lidi zvláště. Vytvořili si o něm falešný obraz. Příčinou k tomu bylo, jako obvykle, nesprávné sebehodnocení, nafoukanost.

Na místo dřívější úcty a zachování samozřejmé propasti a ostrého ohraničení vůči svému Bohu vkročila na jednu stranu skuhrající žebrota, která chce vždy jen brát, avšak sama za žádnou cenu nechce při tom něco dělat. To „modli se“ sice přijali, avšak že u toho je ještě „a pracuj“, „pracuj na sobě samém“, to vědět nechtěli.

Na druhé straně zase věří, že jsou natolik samostatní, natolik nezávislí, že mohou sami všeho dosáhnout a s určitou námahou dokonce i Božského.

Jsou také mnozí lidé, kteří jen požadují a očekávají, že Bůh má za nimi běhat. Protože On přece již jednou poslal svého Syna, čímž podal důkaz o tom, jak velmi mu záleží na tom, aby se Mu lidstvo přiblížilo, ba dokonce, že ho nejspíš potřebuje!

Kamkoliv se pohlédne, tam lze ve všem nalézt už jen domýšlivost, žádnou pokoru. Schází opravdové sebehodnocení.

—

V první řadě je nutné, aby člověk sestoupil ze své umělé výše, aby mohl být **skutečně člověkem** a aby jako **takový** započal svůj duchovní vzestup.

Dnes sedí nafoukaný na stromě na úpatí hory místo toho, aby stál oběma nohama pevně a jistě na zemi. Proto také horu nikdy nemůže zdolat, pokud předtím ze stromu nesleze nebo nepadne.

Avšak mezitím pak bezpochyby všichni ti, kteří klidně a soudně kráčeli na zemi pod jeho stromem svou cestou a na které dolů pyšně shlížel, došli až na vrchol.

Avšak dění přichází mu při tom na pomoc; neboť strom **bude** ve zcela blízké době skácen. Snad se pak člověk ještě jednou rozpomene na něco lepšího, když se tak drsně ocitne z kolísavé výše na zemi. Pak je však pro něj nejvyšší čas a nezůstane mu při tom ani jedna hodina k promeškání.

Nyní se mnozí domnívají, že to v tomto lajdáctví může pokračovat tak, jak to šlo po tisíciletí.

Těžkopádně a pohodlně sedí ve svých křeslech a očekávají silného vůdce.

Avšak **jak** si představují tohoto vůdce! To je skutečně k politování.

V první řadě od něj očekávají, nebo, řekněme jen zcela správně, **požadují** od něj, aby **on** každému jednotlivci upravit cestu vzhůru ke Světlu! **On** se má vynasnažit, aby prorazil

přechody na cestu k Pravdě pro stoupence **každého** vyznání! **On** to má učinit tak snadným a srozumitelným, aby tomu každý mohl bezpracně porozumět. Jeho slova musí být zvolena tak, aby o jejich správnosti beze všeho přesvědčil malé i velké všech postavení.

Jakmile se při tom musí člověk sám namáhat a sám myslet, potom to není ten pravý vůdce. Neboť pokud je povolán ukazovat skrze své vůdčí Slovo pravou cestu, tak se musí přirozeně také o lidi namáhat. **Jeho** věcí je to, aby lidi přesvědčil, probudil! Kristus přece také obětoval svůj život.

Tito dnes takto myslí a je mnoho těch, kteří k nim patří a kteří se nepotřebují nejprve namáhat, neboť se rovnají pošetilým pannám a jdou vstříc svému „příliš pozdě“!

Vůdce je určitě **neprobudí**, nýbrž je nechá spát docela klidně dál, až bude brána uzavřena a oni nebudou moci najít vstup do Světla, protože se nemohou v pravý čas osvobodit z oblasti hmotnosti, k čemuž jim Slovo vůdce ukazuje cestu.

Neboť člověk není tak drahocenný, jak si domýšlí. Bůh ho nepotřebuje, on však potřebuje svého Boha!

Protože lidstvo ve svém takzvaném pokroku už dnes neví, co vlastně **chce**, musí se konečně dozvědět, co chtít **má!**

Tato sorta lidí ho mine v hledání a také v kárajícím uvažování, jako tak mnozí již kdysi minuli **toho**, na jehož příchod bylo vše již připraveno skrze zjevení.

Jak si lze **takto** představovat duchovního vůdce!

Nebude lidstvu dělat **jakékoliv, ani sebemenší** ústupky a bude **požadovat** všude tam, kde se očekává, že bude dávat!

Avšak **ten** člověk, který může vážně přemýšlet, ten ihned pozná, že **právě v přísném, bezohledném požadavku** pozorného myšlení spočívá to nejlepší, co potřebuje lidstvo již tak hluboce zapletené do své duchovní lenosti k záchraně! Právě tím, že vůdce požaduje pro chápání svého Slova napřed duchovní čilost a **vážné** chtění, vlastní snažení, odděluje již v počátku hravě plevu od pšenice. V tom spočívá samočinné působení, jako je tomu v Božích zákonech. Lidem se také zde děje přesně tak, jak tomu skutečně chtějí. — —

Avšak je tu také ještě jedna sorta lidí, kteří se považují za obzvláště čilé!

Tito si o vůdci přirozeně vytvořili úplně jiný obraz, jak se lze z jejich oznámení dočíst. To však není o nic méně groteskní; neboť oni tím očekávají ... duchovního akrobata!

Vždyť je tomu stejně jako u tisíců, které již přijali, že jasnovidnost, jasnoslyšnost, jasnocítění atd. je velikým pokrokem, kterým ve skutečnosti však **není**. Něco tak naučené, vypěstované, dokonce i jako nadání přinesené, nemůže se nikdy povznést nad tato pozemská pouta, pohybuje se tedy jen v nízkých hranicích, které si nemohou nikdy tvořit nárok na výši, a proto jsou téměř bezcenné.

Chce se snad lidstvu dopomoci ke vzestupu **tím**, když se mu ukazují jemnohmotné věci stejného stupně nebo se je učí vidět a slyšet?

To nemá se skutečným vzestupem ducha co dělat. Má to právě tak málo účelu pro pozemské dění! Není to nic víc než zručné duchovní kousky, zajímavé pro jednotlivce, avšak pro veškeré lidstvo **bez jakékoliv hodnoty!**

Že si všichni takoví přejí také stejnorodého vůdce, který to konečně umí lépe než oni, je přece zcela snadno pochopitelné. —

Avšak je velké množství těch, kteří v tom jdou ještě mnohem dále, až do směšností. A ti berou to tudíž přesto trpce vážně.

Tito považují za důkaz vůdcovství například také jako základní podmínku, že se vůdce ... nesmí nachladit! Kdo se může nachladit, ten je již vyřízen; neboť to neodpovídá jejich mínění o ideálním vůdci. Musí být silný ve všech případech a v první řadě musí být svým duchem zcela povznesen nad tyto maličkosti.

Zní to snad poněkud strojeně a směšně, avšak je to vybráno jen ze skutečných událostí a znamená to slabé opakování někdejšího volání: „Jsi-li Syn Boží, tak si pomoz sám a sestup z kříže.“ — — To se křičí již dnes, dříve než je takovýto vůdce vůbec na dohled!

Ubozí, nevědomí lidé! Ten, který se o své tělo stará tak **jednostranně**, že se pod silou ducha stává dočasně necitlivé, ten není nikterak skvělým velikánem. Ti, kteří ho obdivují, rovnají se dětem předchozích staletí, které s otevřenou pusou a zářícím zrakem sledovaly výmyky potulných šašků, přičemž se v nich probouzelo horoucí přání, aby také něco takového mohly dokázat.

A jako tehdy děti v tomto zcela **pozemském** oboru, nedostali se velmi mnozí takzvaní hledači ducha nebo Boha v současnosti dále v oborech **duchovních!**

Přemýšlejme přece jednou dál: Potulný lid starých časů, o němž jsem právě mluvil, rozvíjel se stále více a více, až k akrobatům v cirkusech a varieté. Jejich dovednost rostla do ohromných rozměrů a ještě dnes sledují tisíce zhýčkaných lidí vždy s novým údivem a často s vnitřním mrazením tyto estrádní výkony.

Avšak mají při tom z toho **pro sebe užitek?** Co si odnášejí z takovýchto hodin? Přestože tak mnohý akrobat při svých vystoupeních riskuje také život. Ani to nejmenší; neboť také v nejvyšším zdokonalení musí všechny tyto věci zůstat **vždy** jen v rámci varieté a cirkusů. Budou sloužit vždy jen k zábavě, avšak nikdy nebudou vést k přínosu pro lidstvo.

Akrobacie **takovéhoto** druhu v **duchovní** oblasti se však nyní hledá jako měřítko pro velkého vůdce!

Ponechte takovýmto lidem duchovní šašky! Brzy dostatečně prožijí, kam je tito zavedou! Oni také nevědí, **o co** tím vlastně usilují. Domnívají se: Veliký je jen ten, jehož duch tělo natolik ovládá, že toto již nezná nemoci!

Každý takovýto výcvik je jednostranný a jednostrannost přináší jen nezdravotu a onemocnění! Těmito věcmi není **duch** posílen, nýbrž **tělo jen zeslabeno!** Nutná rovnováha pro zdravou harmonii mezi tělem a duchem je posunuta a závěrem je, že se nakonec takovýto duch mnohem dříve odpoutá od týraného těla, které mu již více nemůže poskytnout silnou a zdravou odezvu

pro pozemské prožívání. Toto však duchu potom **chybí** a on přichází na onen svět **nezralý**. Bude muset žít své pozemské bytí **ještě jednou**. Jsou to zručné duchovní kousky, nic víc, které jdou na úkor pozemského těla, které má duchu ve skutečnosti pomáhat. Tělo **patří** k jednomu časovému úseku vývoje ducha. Je-li však oslabeno a utlačeno, tak nemůže být také duchu příliš užitečné; neboť jeho vyzařování jsou příliš matná na to, aby mu ve hmotnosti mohla přinést plnost síly, kterou nutně potřebuje.

Chce-li člověk potlačit nemoc, tak musí přivodit duchovně tlak na tělo uvedením do vytržení, podobně jako v malém měřítku může strachem před zubním lékařem potlačit bolest. Takovéto stavy vysokého vzrušení vydrží tělo bez újmy snad jednou, možná i vícekrát, avšak ne trvale, aniž by utrpělo vážné škody.

A když **toto** vůdce dělá nebo radí, tak není hoden toho, být vůdcem; neboť se tím proviňuje proti přirozeným zákonům ve stvoření. Pozemský člověk má své tělo jakožto statek mu svěřený chránit a snažit se přivodit zdravou harmonii mezi duchem a tělem. Je-li tato porušena vlivem jednostranného potlačování, tak to není žádný pokrok, žádný vzestup, nýbrž bezpodmínečná hluboká překážka ke splnění jeho úkolu na zemi, jako vůbec **ve hmotnosti**. Plnost síly ducha s ohledem na jeho působení **ve hmotnosti** se při tom ztrácí, protože k němu v každém případě potřebuje sílu nepotlačeného, nýbrž s duchem harmonizujícího pozemského těla! Ten, kdo se na základě takovýchto věcí nazývá mistrem, je méně než žák, který vůbec nezná úkoly lidského ducha a potřeby jeho vývoje! On je dokonce škůdcem pro ducha.

Dojdou brzy a dosti bolestně k poznání svého bláznovství.

Avšak každý falešný vůdce bude muset učinit **hořkou**

zkušenost! Jeho vzestup na onom světě může započít teprve **tehdy**, když také **poslední** ze všech těch, které zdržel vlivem duchovních hrátek, nebo je dokonce bludně svedl, dojde k poznání. Pokud zde na zemi dál působí jeho knihy a jeho spisy, bude tam zadržen, i když tam mezitím dospěl k lepšímu poznání.

Kdo radí k okultnímu školení, ten dává lidem kameny místo chleba a ukazuje tím, že nemá žádné tušení o **skutečných** dějích na onom světě, tím méně o celém světovém soustrojí! — —